

Bp Wiktor Skworc

Święty Paweł wzorem umiłowania słowa Bożego i odpowiedzialności misyjnej.

List Biskupa Tarnowskiego w związku z rozpoczęciem Roku św. Pawła

Drodzy Diecezjanie!

Uroczystość świętych Apostołów Piotra i Pawła koncentruje naszą uwagę na dwóch filarach Kościoła, którzy pod wpływem Ducha Świętego prowadzili dzieło głoszenia Dobrej Nowiny i budowali zręby Kościoła. Wierność misji, zleconej im przez Jezusa Chrystusa, przypieczętowali męczeńską śmiercią w Rzymie. W sposób szczególny wpatrujemy się dziś w postać św. Pawła. Ojciec Święty Benedykt XVI postanowił, że od 28 czerwca 2008 roku do 29 czerwca 2009 roku w Kościele katolickim będziemy świętować jubileuszowy Rok św. Pawła, z racji dwu-tysięcznej rocznicy urodzin Apostoła Narodów. Na progu tego jubileuszu chcemy przypomnieć sobie osobę, życie i dzieło św. Pawła oraz podjąć konkretne zadania ewangelizacyjne, aby na miłość Boga objawioną w Jezusie Chrystusie odpowiedzieć z podobną gorliwością, jaka cechowała Apostoła Narodów.

1. Zdążając do bram Damaszku

Szaweł – po nawróceniu Paweł – pochodził z Tarsu – obecnie Tarsus w Turcji. Urodził się około ósmego roku po Chrystusie, w zamożnej rodzinie żydowskiej, która zapewniła mu staranne wykształcenie. W Tarsie, jego rodzinnym mieście, działały liczne szkoły rabinistyczne i gimnazja helleńskie, kształcące wszechstronnie swych wychowanków. Już od samego początku kształcenia i wychowania, odznaczał się niezwykłą pamięcią i inteligencją. Pewnie z tej racji jego rodzice postanowili wysłać go do Jerozolimy, aby tam – u boku sławnego nauczyciela – Gamaliela pogłębiał swoją wiedzę. W miarę upływu czasu Szaweł nie tylko poznał księgi Starego Testamentu i Prawo, ale stał się również gorliwym wyznawcą i obrońcą wiary w jedyne Boga, objawiającego się w Starym Testamencie. Przekonany o swojej racji, zwalczał wyznawców Jezusa z Nazaretu jako zdrajców i gwałtownie prześladował zwolenników nowej „Drogi”. Jak przekazuje nam autor Dziejów Apostolskich, „Szaweł niszczył Kościół, wchodząc do domów porywał mężczyzn i kobiety, i wtrącał do więzienia” (Dz 8,3).

Zamierzał to również uczynić w Damaszku, gdzie schroniło się wielu wyznawców Chrystusa, uciekając przed prześladowaniami w Jerozolimie. Jednak w ich obronie stanął sam Chrystus. U bram Damaszku otacza Szawła blask i miłość Zmartwychwstałego, a w życiu gorliwego faryzeusza następują niezwykle wydarzenia. Zmartwychwstały Chrystus, który zatrzymuje Szawła na damasceńskim trakcie, sprawia, że na trzy dni traci on wzrok. Następnie, za sprawą ucznia z Damaszku – Ananiasza, odzyskuje zdolność widzenia, jednak jego spojrzenie na świat i swoje życie jest już zupełnie inne. Ciemności, w jakich pozostawał przez trzy dni, sprawiły, że Szaweł poznał, kim jest Jezus z Nazaretu, którego prześladował. Od tej chwili przeciwnik

Jezusa i Jego wyznawców, staje się gorliwym głosicielem Ewangelii i krzyża Chrystusowego, który „głupstwem jest dla tych, co idą na zatracenie, zaś mocą Bożą dla nas, którzy dostępujemy zbawienia” (1 Kor 1,18). Dla podkreślenia życiowej przemiany przyjął imię Paweł.

2. Tajemnica słowa Bożego

Tenże Paweł, natychmiast – jak sam potem napisze w Liście do Galatów – wyrusza, by głosić Dobrą Nowinę (zob. Ga 1,15n.). Do głoszenia słowa Bożego i karmienia się nim Paweł zachęca usilnie wszystkich swoich uczniów. Pisząc do swego ucznia, Tymoteusza, poucza i zachęca go, by był wzorem „w mowie, w obejściu, w miłości, w wierze, w czystości!” (1 Tm 4,12), a w sposób szczególny, aby przykładał się „do czytania, zachęcania, nauki” (1 Tm 4,13). „To, bowiem czyniąc, i siebie samego zbawisz, i tych, którzy cię słuchają” (1 Tm 4,16). Wzywając do takiego działania, Paweł podaje również fundament nauczania i wszelkiego dobrego czynu, którym jest słowo Boże. Ono bowiem, zawarte w Piśmie Świętym, może „nauczyć mądrości wiodącej ku zbawieniu przez wiarę w Chrystusie Jezusie” (2 Tm 3,15). Apostoł z całą mocą podkreśla, iż „wszelkie Pismo od Boga natchnione jest i pożyteczne do nauczania, do przekonywania, do poprawiania, do kształcenia w sprawiedliwości, – aby człowiek Boży był doskonały, przysposobiony do każdego dobrego czynu” (2 Tm 3,16). W dalszej zaś części Listu, jakby bojąc się, że Tymoteusz może w pełni nie doceniać mocy słowa Bożego, pisze: „Zaklinam cię wobec Boga i Chrystusa Jezusa, który będzie sądził żywych i umarłych, i na Jego pojawienie się, i na Jego królestwo: głoś naukę, nastawaj w porę, nie w porę, w razie potrzeby wykaż błąd, poucz, podnieś na duchu z całą cierpliwością, ilekroć nauczasz. Czuwaj we wszystkim, znoś trudy, wykonaj dzieło ewangelisty, spełnij swe posługiwanie!” (2 Tm 4,1-2.5).

Jako uczniowie Chrystusa jesteśmy również adresatami pouczeń św. Pawła, zawartych w jego apostołskich listach. Dlatego zwracam się z do Was, Drodzy Diecezjanie, z gorącym apelem, abyście w Roku św. Pawła częściej sięgali po Biblię i z większym zaangażowaniem czytali oraz słuchali słowa, które Bóg do Was kieruje. Poznawanie słowa Bożego dokonuje się m.in. w ramach diecezjalnego Dzieła Biblijnego. W wielu parafiach powstają Kręgi Biblijne. Zachęcam duszpasterzy, by takie Kręgi tworzyli w powierzonych im wspólnotach parafialnych. Parafian zaś wzywam do wspólnotowego i indywidualnego czytania Biblii; do medytowania nad poznanym słowem Bożym. Godną polecenia praktyką jest czytanie Pisma św. w niedzielę w rodzinnej wspólnocie. W ten sposób słowo Boże staje się spoiwem, trwale jednoczącym wspólnoty rodzinne, gdyż przynosi odpowiedź na wiele nurtujących je problemów. Szczególnym czasem karmienia się słowem Bożym jest Msza święta. Proszę więc kapłanów – duszpasterzy, by zadbali o właściwe proklamowanie słowa Bożego; o właściwą lekturę czytań mszalnych przez dobrze przygotowanych lektorów. Unikajmy wyznaczania do czytania słowa Bożego osób przypadkowych, w szczególności zaś dzieci, które nie rozumieją jeszcze tego, co czytają. Poprzez właściwe czytanie, słowo Boże, nazywane często przez Ojców Kościoła „sakramentem słyszalnym”, staje się dla słuchaczy tronem łaski i prawdziwym źródłem życia.

3. „Idźcie i głosście” (por. Mk 16,15)

Słowo Boże jest darem, który powinniśmy przyjąć i przekazywać innym. Każdy uczeń Chrystusa winien być apostołem, dzielącym się skarbem swej wiary, która rodzi się z tego, co się słyszy (por. Rz 10,17). Wyznanie św. Pawła: „Biada mi, gdybym nie głosił Ewangelii” (1 Kor 9,16) jest mocnym wezwaniem dla każdego, kto uznaje się za wyznawcę Chrystusa. Dlatego zwracam się do Was, Drodzy Diecezjanie, byście dziękując Bogu za łaskę wiary, nią się dzielili w duchu wspólnej odpowiedzialności za los Bożego słowa, które potwierdzamy świadectwem chrześcijańskiego życia.

Niezależnie od tego, że wszyscy chrześcijanie są odpowiedzialni za dzieło głoszenia Dobrej Nowiny, to jednak dla niektórych misje – apostołstwo – ewangelizacja stanowią życiowe powołanie. Wyrażam nadzieję, że Rok św. Pawła pobudzi wiele serc, by oddać się na wyłączną służbę Bożemu słowu. Niech wytrwała modlitwa Kościoła pomaga młodym ludziom w udzieleniu wspaniałomyślnej odpowiedzi na głos Bożego wezwania. Otaczajmy nadto modlitwą posłanych przez Kościół tarnowski misjonarzy – duchownych, osoby konsekrowane i świeckich. Niech nasza duchowa łączność z nimi, wsparta pomocą materialną, będzie wyrazem naszej odpowiedzialności za dzieło misyjne Kościoła, które jest kontynuacją dzieła św. Pawła – Apostoła Narodów. On to podczas wielkich wypraw misyjnych – wśród wręcz niewyobrażalnych przeszkód – głosił Dobrą Nowinę i zakładał gminy chrześcijańskie w Azji Mniejszej oraz na terenach współczesnej Turcji, Grecji i na Malcie.

Drodzy Diecezjanie!

Z przypatrywania się życiu św. Pawła „płynie bardzo ważna nauka dla nas: najważniejszą rzeczą jest postawienie w centrum własnego życia Jezusa Chrystusa, (...) spotkanie, więź z Chrystusem i z Jego słowem. W Jego świetle trzeba przywrócić wszystkie wartości i oczyszczać je z ewentualnych osadów. Druga zasadnicza lekcja, jakiej nam udziela Paweł, to uniwersalizm charakteryzujący jego apostołstwo. Dostrzegając dojmujący problem dostępu narodów, czyli pogan, do Boga, który w Jezusie Chrystusie ukrzyżowanym i zmartwychwstałym daje zbawienie wszystkim ludziom bez wyjątku, poświęcił się przybliżaniu tej Ewangelii, dosłownie «dobrej nowiny», czyli głoszeniu łaski mającemu prowadzić do pojednania człowieka z Bogiem, z samym sobą i z innymi. Od pierwszej chwili rozumiał on, że ta sytuacja (...) dotyczyła wszystkich, ponieważ Bóg jest Bogiem wszystkich” (Benedykt XVI). Za przykładem św. Pawła przynajmniej Jezusowi i Jego słowu – nie tylko teoretycznie – pierwszeństwo w naszym życiu osobistym i wspólnotowym oraz zaangażujemy się jeszcze bardziej w dzieło głoszenia Ewangelii słowem i przykładem życia. Już na początku czasu jubileuszowego woła do nas św. Paweł: „...odrzućcie to wszystko: gniew, zapalczywość, złość, znieważanie, haniebną mowę od ust waszych! Nie okłamujcie się nawzajem, boście zwlekli z siebie dawnego człowieka z jego uczynkami, a przyoblekli nowego” (Kol 3, 5-10).

Drodzy Diecezjanie!

W naszej diecezji będzie wiele okazji, by włączyć się w obchody Roku św. Pawła. Miejscem zyskiwania odpustów z okazji tegoż Roku są wszystkie bazyliki naszej diecezji, a mianowicie w Bochni, Tarnowie, Nowym Sączu, Mielcu, Limanowej i Szczepanowie, kościół św. Pawła w Bochni oraz kościół parafialny w Grybowie. Osobie Apostoła Pawła poświęcone będą również rozważania podczas tegorocznej Pieszej Pielgrzymki Tarnowskiej, w czasie której pielgrzymi poprzez codzienną lekturę listów Apostoła będą pogłębiali swoją wiarę w Jezusa Chrystusa. Inną formą rekolekcji ze świętym Pawłem są pielgrzymki śladami Apostoła Narodów, organizowane przez Diecezjalne Biuro Pielgrzymkowe.

Warto wspomnieć, że przed frontonem rzymskiej bazyliki św. Pawła, jak i przed kościołami w Tarsie, Efezie i na Malcie, a zatem w miejscach, które w sposób szczególny zapisały się w życiu Apostoła Narodów, przez cały rozpoczynający się rok jubileuszowy zapłoną lampy, do których przybywający pielgrzymi będą dolewali oliwę, symbolizującą ich modlitwy zanoszone do Boga przez wstawienictwo św. Pawła. Zaś naszym darem, który złożymy jako wotum wdzięczności za osobę i dzieło św. Pawła Apostoła, niech będzie częste spotkanie się z Chrystusem w tajemnicy Jego słowa ukrytego w Piśmie Świętym i w tajemnicy Eucharystii. Niech wszystkie spotkania z Chrystusem przemieniają nasze życie, jak się to dokonało w życiu św. Pawła Apostoła. Od chwili bowiem, kiedy Szawel u bram Damaszku usłyszał słowa Chrystusa „Szawle, Szawle, dlaczego Mnie prześladujesz?” i spotkał się z Nim, jego życie całkowicie się zmieniło. Stał się Bożym narzędziem ewangelizacji świata. I musiał wiele wycierpieć dla imienia Chrystusa (por. Dz. 9, 15).

Oby każdy z nas – wypełniając wytrwale swoje chrześcijańskie powołanie – u kresu swego życia mógł wyznać podobnie jak św. Paweł, Apostoł Narodów, męczennik: „W dobrych zawodach wystąpiłem, bieg ukończyłem, wiary ustrzegłem. Na ostatek odłożono dla mnie wieniec sprawiedliwości, który mi w owym dniu odda Pan” (2 Tm 4,7-8).

Na owocne przeżywanie Roku św. Pawła i całego życia na wzór Apostoła Narodów z serca błogosławie!

+ Wiktor Skworc
BISKUP TARNOWSKI

Ze strony http://www.diecezja.tarnow.pl/index_01.php?kom=431.